

[Arbejdsministeren]

f.eks. er, regeringen forestiller sig af lovinitiativer de næste år – man kan jo ikke skue 5 eller 10 år ud i tiden, men hvad det er, man forestiller sig, som også kunne have betydning for parterne. Der kunne være en skattereform, der kunne være mange andre ting, og da er det selvfølgelig klart, at hvis man skal have noget ud af de drøftelser, må parterne på en eller anden måde ligesom selv have tænkt nogle tanker igennem.

Men det vil selvfølgelig heller ikke have noget zweck at tage et møde med parterne i morgen og drøfte skattereform, før skatteministeren er færdig med sine tanker, før han f.eks. har afgivet sin redegørelse til folketinget, og da mener jeg, det må være rimeligt, at man så på et tidspunkt, hvor alle tre parter ligesom er klar til det, tager en drøftelse af de ting og de emner, som parterne føler skal med på bordet.

Derfor vil jeg sige, at regeringen vil kunne stemme for den af fru Lone Dybkjær foreslåede dagsorden med de elementer, som indgår i den også efter drøftelsen her i tinget.

Svend Auken (S):

Først til spørgsmålet, som flere ordførere har været inde på, om arbejdstidsnedsættelse som et overenskomstsmæssigt anliggende.

Socialdemokratiet er tilhænger af, at spørgsmålet om den ugentlige – daglige – arbejdstid afgøres ved forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, inden man indgår nye overenskomster, at det altså fastsættes ved overenskomst. Undertiden, når man lytter til Arbejdsgiverforeningen og nogle af de borgerlige partier, kan man få det indtryk, at vi efterhånden er de eneste, der er tilhængere af at løse arbejdstiden gennem overenskomster, idet de borgerlige efterhånden er på vej over i det synspunkt, at det alene er et spørgsmål om aftaler mellem den enkelte ansatte og hans arbejdsgiver.

Når hr. Gammelgaard og andre siger, at man ikke vil blande sig i arbejdstidsspørgsmålet, fordi det er et overenskomstsmæssigt anliggende, og derfor altså heller ikke vil være med til at tage en politisk beslutning om en nedsættelse af arbejdstiden, kommer man jo ikke uden om den – tilsyneladende i hvert fald – ret store modsigelse, der er mellem dette synspunkt, når det gælder arbejdstiden, og det normale borgerlige synspunkt,

når det gælder indtægtsudviklingen. Også indkomstudviklingen er jo, for så vidt angår lønnen, et aftalespørgsmål på arbejdsmarkedet, men det forhindrer jo uægtelig ikke de borgerlige partier i at have en politisk holdning, en holdning, man gerne vil give udtryk for i folketinget, til behovet for en indkomstpolitik og dermed altså også til begrænsninger i stigningerne i indkomster på lønområdet.

Jeg vil gerne gøre det her klart, for det kan ikke komme overraskende for nogen, at socialdemokratiet har den holdning, at når man kan sige til arbejdsmarkedets parter, at der er behov for en tilbageholdenhed med hensyn til indtægtsudviklingen, så må man også tilsvarende og med tilsvarende styrke kunne sige til arbejdsmarkedets parter, at der er behov for en nedsættelse af arbejdstiden, og det er også det, der er blevet lagt op til i det af fru Lilli Gyldenkilde og mig stillede dagsordensforslag.

Så vidt jeg forstod arbejdsministeren, var hendes eneste begrundelse for ikke at ville stemme for den dagsorden, at det var fru Lilli Gyldenkilde og ikke mig, der havde fremsat dagsordenen, og det gav arbejdsministeren en lang og interessant forklaring på. Jeg kan give hende den rigtige forklaring på det: det var alene, at jeg ikke havde fået papiret med herop på talerstolen, så arbejdsministeren skal ikke på den grund afholde sig fra at stemme for en fornuftig dagsorden.

Når vi så kommer til fru Lone Dybkjærs dagsorden, bliver problemerne imidlertid større, for læst på den måde, fru Lone Dybkjær fremlagde den, og læst på den måde, vi læser den efter at have fået svar fra fru Lone Dybkjær, er der tale om trods alt et lille skridt i den rigtige retning. Men når man så hører arbejdsministerens udlægning, er der tale om tre store skridt i den forkerte retning. Jeg har forstået det sådan, at forslagsstilleren mener, at denne dagsorden er i nøje overensstemmelse med intentionerne i dagsordenen af 24. maj 1983, som det første punkt.

Det andet punkt, har jeg forstået, er, at når forslagsstilleren taler om trepartsdrøftelser, mener man ikke uforpligtende, orienterende drøftelser, så mener man realistiske, reelle forhandlinger mellem parterne.

For det tredje: at når forslagsstilleren taler om »indkomstpolitik for alle indkomstgrupper«, så er det ikke kun lønmodtagerne, men